

Edirne Yazı
ve
Tiyatro
Okulu

18 KASIM 2013 - 31 MAYIS 2014

MAVİ KAPININ ARDINDA

EDİRNE YAZI OKULU SEÇKİSİ 2014

Mavi Kapının Ardında

Şiirler
Hikâyeler
Denemeler
Portreler

Edirne Yazı Okulu Seçkisi 2014

Edirne Valiliği

Edirne Valiliği Yayını

Yayın No: 26

Editör

Fahri Tuna

Kapak / İç Düzenleme

Mücahit Koföđlü

Düzeltili

Tuba Yavuz

Baskı

Melisa Matbaacılık

(Matbaa Sertifika Numarası: 12088)

Yayın Kodu-ISBN

978-605-4925-25-4

İstanbul-Mayıs 2014

Edirne'nin
genç yazarlarına
ve sanatçılarına...

İçindekiler

Şiirler

- Burçak Bilgin** 14
Gelen Olmasaydı
- Merve Varol** 16
Gül Kokusu
- Mücahit Yaz** 18
Eskimiş Artık Sepet
Soma

Hikâyeler

- İrem Bağlar** 24
Eski Ben
- Büşra Nur Topal** 28
Göremediklerimiz
- Müberra Taşdelen** 36
Sarı Ayraç
- Buse Karakaçan** 40
Boş Sandalyeler
- Mine Arslan** 44
Mavi Kapının Ardında
- İsmail Mert Eker** 48
Sobalı Salonda
- Elif Sevdik** 54
Ölüm Çağrısı

Denemeler

- Cansu Taşkın** 62
Özlemek
- Ayça Ekiz** 66
Sessiz Çılgımın Sesi
- Ece Öner** 69
Bisikletli Ses
- Çansu Açış** 73
Kalp Ağrısı

Portreler

- Merve Çaptuğman** 78
Ercan Yılmaz;
Gönül Kâğıdı Öpülesi İnsan
- Selene Cabalar** 82
Fahri Tuna;
Tüm Güzlârların Tek Bağbanı
- Edanur Tunç** 86
Aşığına Haram Sükûneti Yalan;
İstanbul
- Mehmet Emirhan Zaza** 90
Kökü Mazide Olan Atı: Edirne
- Baran Özabay** 93
İsli Tan Yerlerinin Şehri;
İstanbul

Edirne'nin Genç Yazarlarını Selamlıyorum

Bir ülkenin en büyük zenginliği yetişmiş insan gücüdür elbette. Türkiye'mizin bugün için en büyük problemi, yeteneklerini eğitememesi; onları yazar, çizer, ressam, senarist, yönetmen, oyuncu olarak medeniyet birikimine eklemleyememesidir.

Edirne'mizdeki bu eksikliği gidermek amacıyla, İl Millî Eğitim Müdürümüz Hüseyin Özcan'ın öneri ve Balkan danışmanım yazar Fahri Tuna'nın tecrübesini birleştirerek 'Edirne Yazı ve Tiyatro Okulu' Projesini gerçekleştirdik.

Edirne'deki binlerce lise öğrencisi arasından şiir, hikâye, deneme, portre ve tiyatro alanlarında titizlikle seçtiğimiz 88 genç yeteneğimizi, yaklaşık yedi ay süresince yazar ve tiyatro sanatçılarıyla buluşturduk. Yarınların yazar adayı gençlerimiz; şair Ercan Yılmaz'dan hikâye ve roman yazarı Sadık Yalsızuçanlar'a, deneme yazarı-araştırmacı Mehmet Nuri Yılmaz'dan portre yazarı Fahri Tuna ile sayıları 102u aşan yazı atölyesi gerçekleştirdiler; edebiyatı adeta onlarla birlikte teneffüs ettiler; yazarlarımızın gözetiminde onlarca şiir, hikâye, deneme ve portre çalışması yaptılar.

Diğer yandan gelecekte sahnelerde izleyeceğimiz 28 gencimiz oyuncu Süeda Çil'den yönetmen Sedat Bora Seçkin'e, sahne tasarımcısı M. Nurullah Tuncer'den

geleneksel Türk tiyatrosunun önemli ustası Seçkin Bayramoğlu'na kadar, dört değerli sanatçımızla birlikte defalarca bir araya gelerek birlikte 'sahne tozu' yuttular, hem eğitim hem de öğretim gördüler. Aralarında bazıları rahatlıkla bir tiyatro oyunu yazabilecek, yönetebilecek hatta oynayabilecek hâle geldiler. Elinizdeki bu seçki, Edirne Yazı Okulu'na devam eden 60 öğrenci arasından eserleri üst düzeyde olanların yazılarından oluşmaktadır.

Okuduğunuzda sizler de göreceksiniz ki, bu seçki, yazarlığa doğru yol olan Edirne'nin genç yeteneklerinin yavaş yavaş tomurcuklandığı, yavaş yavaş meyveye durduğunun işareti ve ifadesidir.

Gençlerimizin eğitimini her çabanın önünde ve üstünde gören bir anlayışla diyebilirim ki, Edirne gibi medeniyetimize mimari ve edebi alanda şaheserler kazandırmış bir şehirde, inşallah yine nice değerler yetişecektir. Bu yazı okulu onlara zemin hazırlama gayesiyle kurulmuş, faaliyet göstermiş ve ilk meyvelerini vermiştir. Artık Edirne'nin geleceği sağlam kuşaklardadır diyebilirim.

Bu vesile ile kalb-i selim, akl-ı selim ve zevk-i selimin ışığında filizlenen yarınlara genç yazarlarını selamlayarak sevgi ve saygılar sunuyorum.

Hasan Duruer
Edirne Valisi
31 Mayıs 2014

KATILIMCI SANATÇILAR

Halide Nusret Zorlutuna Yazı Okulu

Uluğ Turanlıoğlu Şiir Atölyesi / Ercan Yılmaz
Safiye Erol Hikâye Atölyesi / Sadık Yalsızuçanlar
Oral Onur Deneme Atölyesi / Mehmet Nuri Yardım
Şevket Süreyya Aydemir Portre Atölyesi / Fahri Tuna

Zihni Göktay Tiyatro Okulu

Rol / Süeda Çil
Reji / Sedat Bora Seçkin
Tasarım / M. Nurullah Tuncer
Gelenek / Seçkin Bayramoğlu

YÖNETİM

Yazı ve Tiyatro Okulu Başkanı

Hasan Duruer

(Edirne Valisi)

Yazı ve Tiyatro Okulu Genel Sekreteri

Fahri Tuna

(Yazar/Vali Danışmanı)

KONSEPT-KOORDİNASYON

Konsept/Genel Koordinatör

Hüseyin Özcan

(İl Millî Eğitim Müdürü)

Öğrenci İşleri Koordinatörü

İbrahim Biga

(İl Millî Eğitim Şube Md.)

Mali İşler Koordinatörü

İbrahim Tarancı

(Özel Kalem Müdürü)

Uluğ Turanlıoğlu Şiir Atölyesi

Birim Koordinatörü

Selçuk Üstün

Safiye Erol Hikâye Atölyesi

Birim Koordinatörü

Şaban Silahşör

Oral Onur Deneme Atölyesi

Birim Koordinatörü

Sultan Güney

Şevket Süreyya Aydemir Portre Atölyesi

Birim Koordinatörü

Tuba Yavuz

Zihni Göktay Tiyatro Atölyesi

Birim Koordinatörü

Tolga Onüçler

Şiirler

Burçak Bilgin

1998 yılında Edirne'de doğdu Edirne Özel Beykent Anadolu Lisesinde 9.sınıf öğrencisi. Fotoğraf çekmeyi, kitap okumayı, müzik dinlemeyi, bisiklet sürmeyi ve seyahat etmeyi seviyor. Yüzmek kadar şiir de hayatının vazgeçilmez tutkusudur.

Gelen Olmasaydı

Sana gelmeyen yollar çınladı,
Kulaklarım gidişini duymaz olaydı.
Ey sevgilim,
Sevgim sana değmez olaydı.

Sarı ışığıyla sarı güneş,
Mavi yolları vardı yıldızların.
Kelimelerim canlandı.
Cevabı olmadığın sorular yürüdü.
Keşke ayaklarım olmasaydı,
Ey sevgili,
Şehrim sensiz kokmasaydı.

Merve Varol

1997 yılında Edirne’de dünyaya geldi. Vali Fahri Yücel İlköğretim Okulu’ndan mezun oldu. Hâlen Edirne Anadolu İmam Hatip Lisesinde eğitim görmektedir.

Gül Kokusu

Batalıktaki bir gülmüşüm ben,
Öyle derdi annem
Güldüm ben,
Güldüm
Rüzgâr esti,
Çamura bulanmış bir güldüm.
Yağmur yağdı,
Temizlenmiş bir güldüm.
Solacaktım
Ben de bir gün
Ama
Bahar geldi
Son kez gül koktum,
Kendime güldüm.

Mücahit Yaz

1997 yılında Edirne'de doğdu. Edirne'ye bağlı Değirmenyeniköy'de ikamet etmektedir. Hâlen Edirne 80.Yıl Cumhuriyet Anadolu Lisesi'nde 11/B sınıfında okumaktadır.

Eskimiş Artık Sepet

Bu vakitler niçin
Böyle büyük tutulmuş terazileri
Çocuklar bile biliyor
Suriye'nin ekmek sepetleri
Filistin'in ekmek sepetleri
Yıllar geçiyor
Filistin değişmiyor
Suriye ile boştur
Eskimiş ekmek sepetleri
Bilmez misin anne
Topraklar yutuyor çocukları
Neden bu kadar acımasız
Eskimiş ekmek sepetleri

Eskidi artık ekmek sepetleri
Nice çocuk taşıdı
Dolmayı beklerken
Eskimiş ekmek sepetleri

Her eşya gitse
Kalacak geriye tek eşya
Terazinin ucunda bekleyecek
Eskimiş ekmek sepetleri

Soma

Gün; kömürden daha kara
Bir güneş doğuyor sabahıma
Güneş ki kömürümsü siyah
Bir avuç kömüre
Adanmış bir ömür
İpi bile kopmuş kuyuya
Bir nefes ver Ya Rabbi
Bir karanlık çöktü üstümüze
Kamer bile çaresiz
İşte o derin karanlık oda
Yüzlerce can bir arada
Uyandır bizi Ya Rab sabah namazına

Kapkaraydı yüzümüz, kömür karası
Güneş bile gülmez oldu
Hüzün ki artık kömürümsü siyah
Bir gül solmuşsa orada
Ot bile bitmez
Bak alem-i beşer
Sessiz ve çaresiz
Kuyu ki en hakir merhametsiz
Ya Rab bir nefes ver bize
Boyayalım Soma'yı tekrar güneşe

Hikâyeler

İrem Bağlar

1999 yılında Edirne Keşan'da doğdu. Anafartalar İlköğretim Okulu'nda ilk öğrenimini, Şehit Üsteğmen Efkan Yıldırım Okulu'nda da orta öğrenimini tamamladı. Hâlen Edirne Lisesi'nde öğrenimine devam etmektedir.

Eski Ben

Gökyüzüne baktım. Akşamüstü olmasına rağmen hava bir mart gününe göre oldukça sıcaktı. Güneş'in çocukları sakallarımın arasında dolaşıp, yüzümü yıkıyordu.

Derin bir soluk alıp, elimdeki oymalı asaya daha sıkı sarıldım. Her şey yaşlandığımı haykırıyordu sanki. Soluk almam bile değişmiş, hastalıklı bir köpek gibi kesik kesik olmuştu. Ama şikayet etmenin sırası değildi. Şu an gençliğime tekrar kavuşacağım o gizli mabede gelmiştim.

İlk girişten attım kendimi içeri. O görkemli bahçesi hâlâ aynıydı. Cami tarafına girmeden önce etrafa bir bakındım. Kokusunu içime çektim. Duvarın aşınmış yerlerine tek tek dokundum. Buraya son gelişimim üstünden elli yıl geçmiş olmalıydı. Duvarlar gibi benim derim de aşınmıştı. Avuçlarımın içi nasır tutmuş,

yüzüm yüksek tepelerin soğuklarından sertleşmiş, yer yer çatlamıştı. Ama yine de ikimizde sağlam kaleler gibi dimdiktik. Gerçi benim temelim biraz kaymış, asayla destek yapılmıştım. Eğilip kırılmasın diye sopayla tutturulan çiçekler gibiydim.

Ellerimi duvara sürtüp, toz çıkartarak içeriye doğru yürüdüm. Belim yine acısını çıkarıyordu. Acaba bahçedeki duvarın mı yoksa caminin mi taşlarını taşırken incitmiştim belimi? Hatırlamıyorum.

Daha ilk inşaat başladığında on dokuz yaşındaydım. Genç ve hırslıydım. Öfkem işte şu avluda bozguna uğramıştı. Ellerim ilk kez caminin şadırvanını yaparken kanamıştı. Şimdi ise her yeri kesik doluydu.

Yavaşça şadırvana doğru yöneldim. Bir güzel abdest aldım. Akşam ezanı yaklaşıyordu. Yürürken ayağım oluğa takıldı. Eskiden de ayağım takılıp düşmüştüm burada. Güldüm. Mustafa'yla burada kavga etmiştik. Ne olmuştu acaba Mustafa'ya? Sevdiği kızla evlenmiş miydi? Yoksa bir savaşta şehit mi düşmüştü?

Ayakkabılarımı çıkardım. Kapıdan girerken nefesimi tuttum. O görkemli kubbe hâlâ ilk günkü gibi duruyordu. Yapımında yardım etmiş, temeline terimi, kanımı katmış, tavanı boyanırken izlemiştim. Ama hâlâ bu güzelliğin gerçek olduğuna inanamıyordum. Mavi, sarı ve kırmızının mükemmel cümbüşü hâlâ bir hayal gibiydi. Kubbenin tam altında böyle sarhoş gibi

bakarken dikkat çekiyordum. Biraz kenara çekildim. Cemaat yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Namazdan sonra dizlerime dayanarak doğruldum ve dışarı çıktım. Genç bir adam koşarak yanımdan geçti. Namaza geç kalmış olmalıydı. Gülümsedim. Ben de hep koşarak yetişirdim namaza. Dışarı çıktım. Duvarların ardına geçtim. Son kez bakmak istedim Selimiye'ye. İçim burkularak arkamı döndüm ona. Artık gitmem gerekiyordu.

Büşra Nur Topal

1998 yılında İzmit'te doğdu. Yahya Kaptan İlköğretim Okulu'nda ilk öğretimini, Trakya Birlik İlköğretim Okulu'nda orta öğretimini tamamladı. Hâlen Edirne Lisesi'nde öğrenimine devam etmektedir.

Göremediklerimiz

Yüzümü yalayıp geçen rüzgârla ürperdim. Ceketimin önünü kapatıp, iki kolumu da göğsümün altında birbirine doladım. Yüzüme dökülen ve uçuşan saçlarımı engellemeye uğraşmadım. Onları düzeltmeye çalıştıkça tekrar dağılacağını biliyordum. Dudaklarım keyifsizce kıvrıldı. Hayatım da böyle değil miydi? Ben düzelttikçe o tekrar bozuluyordu.

Yine kovdum düşüncelerimi, hepsi dört bir yana saçıldı. İstanbul'un telaşına baktım. Herkes bir yerlere yetişmek için koşturuyordu. Her zaman kalabalık ve gürültülü olan bu şehirde, sessiz şirin şehrim Edirne'yi özlüyordum. Bir türlü boş kalmayan yol arabalarla doluydu. Kırmızı ışıpta yolun karşısına geçen insanlar çarpışıyordu. Diğer kaldırımında arkadaşının söylediğine tatlı kahkahasıyla karşılık veren genç kız, kendisini tepeden tırnağa ahlaksızca inceleyen herifi görünce

gülen yüzü soldu. İçim burkuldu. İnsanlar bencil. Ne kendi karaktersizliklerini ne de başkalarının duygularını önemsiyorlardı. Bir kez daha anladığımda içim korkuyla ürperdi. Kadın olmak zordu, gözünüzün önünde beyaz bir perde olunca daha zor olacaktı. Bebek Parkı'ndaki bankta otururken, rüzgâr bir kez daha yüzümü yalayıp geçti. Soğuk havayı umursamadan oynayan çocuklara baktım. Hepsi mutlulukla gülümsüyordu. Zaten çocukluk yıllarımız hayatın beyaz olduğu, saf mutlulukla güldüğümüz tek zamanlar değil miydi?

Sağ çaprazımda çocuğunu mutlulukla izleyen bir kadın dururken, sol tarafımda mutlulukla oynayan çocuklara hüznle bakan bir kadın oturuyordu. Belki çocuğunu kaybetmiş, belki de hiç çocuğu olmayacağını öğrenmiştir. Kim bilebilir, kocasını kaybetmiştir belki. Son kez çiçeklerle süslenmiş yeşilliklerin arasındaki parka baktım.

Dalgaların taşlara çarpmasıyla oluşan beyaz köpüklere bakarken, daha önce böylesine güzel olduklarını görmediğimi fark ettim. 'Herkes bakar ama çok azı görür' derler. Dudaklarım bu kez mutlulukla kıvrıldı. Artık boş gözlerle bakmıyor, görebiliyordum. Bulutların şeklini, dalgaların dansını, rüzgârın savurduğu güzellikleri. El ele gezen sevgilileri gören genç adamın sağ yüzük parmağındaki ize bakışını görebiliyorum.

Liseli kızların gülüşerek konuşurken, onların akranı olan başka bir kızın acıyla ağladığını görebiliyorum. Bu kız ağlarken başkaları gülebiliyordu. Yanına gidip, acısını hafifletmek istedim, bunun mümkün olmayacağını fark ettiğimde derhal vazgeçtim. Benim yapacağım hiçbir şeyin ona yararı olmayacağını biliyordum. Yaşadıklarının ne anlama geldiğini bilmeden, söylediklerimizin onun için ne önemi olacaktı ki. Yaşamadan ahkâm kesmenin hiçbir anlamı yoktu. Ne hissettiğini bilemezdim. Güneş güne veda etmeye başlamışken, her geçen arabanın yerini yenisinin doldurduğu yolun kenarındaki kaldırımda yürüyordum. Bu kez yüzüme daha sert çarpıyor rüzgâr. Çoğunun topuzumdan firar edip yüzüme döküldüğü saçlarımdan kurtulan toka yere düştü. Metal tokenin yere düşerken çıkardığı sesle yanıma düştüğünü anladım. Eğilip yerden aldığım tokayı ceketimin cebine koydum. Bu kez rüzgâr saçlarımı geriye savurdu. Yola bakıyordum. Yol kenarında siyah bir araba duruyor, elli yaşlarının başında iri bir adam uyuyordu. Başka da kimse yoktu. Önüme dönüp yürümeye başladım. Bu adamın yol kenarında hem de çalışan bir arabada uyuması, yeni alınan defterin ilk sayfasının boş bırakılıp diğer sayfaya yazılması kadar anlamsız gelmişti. Adamın üstünde ceket olduğu için klimayı açmadığına emindim. Hem hava bir erkek için o kadar soğuk

değildi. Aniden durup arkama döndüm. Anlamsız değildi, hiçbir şey anlamsız olamazdı. Telaşla arabaya ilerledim. Şoförün yanındaki koltuğun kapısını açtım. Hangi adam kapısını kilitlemeden uyurdu ki? Adama seslendim. Hiçbir tepki vermeyince koltuğa oturup bileğine uzandım. Elleri buz gibiydi. Telaşla elimi kalbine götürdüm. Kalbi atıyordu ama durumunun kötü olduğunu anlayabiliyordum. Hemen telefonumu çıkarıp ambulans çağırdım. Diğer elimle de ilaç ya da işe yarayacak herhangi bir şey arıyordum. Ceketinin iç cebinde bulduğum ilaç dil altı hapıydı sanırım. Titreyen ellerimle hapı adamın dilinin altına koydum ve emmesi için uğraştım. Ölemezdi! Ben burada onun için çaresizce çabalarırken ölemezdi. Daha göreceği çok güzellik vardı. Torunlarına çikolata, şeker alıp onları şımartacaktı. Yaşamak için sebebe gerek yok halbuki...

Ambulans geldiğinde yakında hastane olduğunu hatırladım. Öyle olmasa bu kadar çabuk gelmeleri mümkün olamazdı. Yapılan ilk müdahaleden sonra adamı hastaneye götürdüler. Doktoru beklerken hiç kimse gelmemişti. Doktor gelince hasta adamın durumunu öğrenip hastanenin çıkışını ilerledim. Çıkarken eşi olduğunu tahmin ettiğim kadın, orta yaşlı bir kız ve erkekle geliyordu. İçeride yatan adamın durumunu merak ettikleri ve endişeli oldukları her

hallerinden belli oluyordu. Sevdikleri birinin ölümün pençesinde olduğunu düşünüyorlardı. Doktorla konuştuklarında yüzlerindeki ifadeyi inceledim. Yaşadıkları duygu değişiminin yüzlerine nasıl yansıdığını aklıma kazıdım.

...

"Küçük hanım! Küçük hanım!"

Hastanenin koridorunda sırtımı duvara yaslamış, çantamı karıştırırken birisi önümde durunca hemen başımı kaldırdım.

"Küçük hanım dediğim için mi beni duymazlıktan geliyorsunuz?"

Önümde duran adam konuşunca bana seslendiğini anladım.

"Hayır, bana seslendiğinizi düşünmedim. Üstelik pek de küçük olduğum söylenemez, yirmi iki yaşımdayım."

"Bana göre küçüksünüz."

"Siz kaç yaşındasınız ki?"

"Elli iki yaşımdayım; küçük hanım ve sen olmasaydın elli üçümü göremeyecektim. Bugün taburcu oldum, evime dönüyorum. Doktorum seni gösterince gelip teşekkür etmek istedim. Sana hayatımı borçluyum. Kimsenin fark etmediğini sen fark ettin."

"Aslında ben de fark etmezdim. Hepimiz kendi

dertlerimizle o kadar meşgulüz ki, çevremizde olanlara dönüp bakmıyoruz bile. Ben de bugün böyle olmasaydım insanların ne durumda olduğundan habersiz olacaktım.”

Karşımdaki adamın şaşırıldığını ve anlamazca gözlerime baktığını hissedebiliyordum. İçten gelen bir gülümseme kondu dudaklarıma.

“Siz...”

“Evet beyefendi görmüyorum. Hayatımda ilk ve son kez sizin ölümle yüzleştığınız gün gözlerim gerçekliği gördü.”

Müberra Taşdelen

1997 yılında Ankara Elmadağ'da doğdu. Gümüşpala İlköğretim Okulu'nda başladığı ilk öğrenimine, 75.Yıl İlköğretim Okulu'nda devam etti. Eğitimine hâlen 80.Yıl Cumhuriyet Anadolu Lisesi'nde devam etmektedir.

Sarı Ayraç

Yıllar sonra buraya, babamın doğduğu ve öldüğü eve gelmek çok tuhaf. Babamın artık olmadığını bilmek, pencerenin önündeki o büyük koltukta her akşam kitap okumayacağını bilmek içimdeki boşluğun artmasını neden oluyor. Annem öldüğünde henüz on iki yaşındaydım ve henüz hiçbir yakınımı kaybetmemiştim. Ölümü, annemin yokluğunu düşünmek için çok küçüktüm. Şimdi otuz iki yaşındayım ama kendimi daha küçük hissediyorum. Küçük ve çaresiz...

Babamın eşyaları arasında zamanda kaybolmuş gibiyim ve bu durumdan hiçte şikayetçi sayılmam. Bu evin her yerinde ailemin hâtıraları var. Belki bu yüzden burada yaşamaya cesaret edemiyorum ya. Kafamı her kaldırıp

baktığımda onların hâtıralarını görmeye dayanabilir miyim ki? Ne kadar mutlu günlerimiz geçerse geçsin sonunda ölmüş olmaları içimdeki acıları hafifletmiyor. Acaba onlara kavuşmak ne kadar yakın?

Odanın içinde öylece dolaşıyorum. Eşyalar, fotoğraflar, kitaplar... Her yerde başka bir anı ve yaşanmışlık.

Pencerenin önüne doğru ilerliyorum. Perdeyi aralayıp sokağa bakıyorum. Dışarıda sabahtan beri yağan kar şiddetini arttırmış. Sanırım benim kalbim dışında her yer bembeyaz. Sokakta birkaç çocuk kardan adam yapmak için uğraşiyor. Onların bu neşeli hâlleri bile yüzümü güldürmeye yetmiyor. Yine de mutlu olan birilerini görmek güzel. Perdeyi kapatıp kapının yanındaki kitaplığa doğru ilerliyorum.

Babamın bu evde şüphesiz en sevdiği yer kütüphanesiydi. O büyük kütüphanesi... Bana kitap okuduğu günleri özledim, hem de çok. Elimi babamın kitapları arasında dolaştırıyorum. Özellikle bana eskiden okuduğu kitaplara bakıyorum.

Kütüphanemizde neredeyse hiç çocuk kitabı yok. Bu yüzden babama kızdığım zamanları da hatırlıyorum. Çoğu zaman bana okuduğu kitaplardan bir şeyler anlatırdı; işte o kitaplardan birini elimde tutuyorum. Kitabın içindeki sarı ayraç dikkatimi çekiyor. Ayracın olduğu sayfayı açtığımda Yunus Emre'den birkaç satır yazdığını görüyorum.

N'eylersin ey gafil dünya malını?
Yiyeceğin hiç fikrine düşmez mi?
Bin yıl ömür sürsen bir gün ölürsün.
Öleceğin hiç fikrine düşmez mi?

Bu satırları okuduğumda gerçekten de şimdiye kadar ölümü hiç düşünmediğim aklıma geldi. Ölümü insan niye düşünür ki? Hele babam gibi yüzünden gülücükler eksik olmayan bir adamın öleceğini düşünmek... Oysa ölüm yakın, basit. Beklemek, sıranı beklemek ise zor. Elimde tuttuğum kitabı okumaya karar verdim. Babamın her gece oturduğu koltukta her gece ben oturacak ve onun yarım kalan kitabını bitirecektim.

Buse Karakaçan

1996 yılında Edirne'de doğdu. 50.Yıl İlköğretim Okulu'nda bitirdi. Hâlen Edirne Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nde eğitimine devam etmektedir.

Boş Sandalyeler

Liseye Antakya'da devam edecektim. Evini pansiyon olarak işleten yaşlı bir kadının evinde kalacaktım. Okulun başladığı hafta, salı günü İskenderun'a dönmek için minibüse atladım.

Bir saatlik yol. Ömrümün en uzun yollarından birisiydi. Uyuyup uyanıyordum ama yol bitmiyordu.

Eve vardığımda yorgundum; ertesi gün sorumluluk sınavım vardı. Ev sakindi ve eşyalar da yorgun görünüyordu. Telefon çaldığında ayaktaydım. Annem açtı. '

'İyi akşamlar..."; arayan babamın arkadaşıydı. Annem sürekli "Evet... Evet..." derken bize bakıyordu.

"Nerede olmuş?.." Annem telefonu kapattı. Eli titriyordu. "Babanız kaza yapmış. Hastaneye kaldırmışlar. Önemli bir şeyi yokmuş. Birazdan gelip bizi alacaklar. Adana'ya gideceğiz. "Buse sen kal. Yarın sınavına girersin." "Tamam" dedim. Hazırlandılar.

Mutfağın balkonuna çıktım. Otomobile binişlerini izledim.

Günün son aydınlığında çocuklar parkta oynuyordu. İçeri girerken sinekliğin yırtık olduğunu, bulaşıkların biriktiğini fark ettim. Umurumda değildi: Bütün ev benimdi. Beni her zaman çok terleten üçlü koltuğa uzandım. Bir evde televizyon varsa, yalnızlığın bile başka türüdür. Sabaha kadar uyuyup uyandım. Her uyduğumda televizyonda farklı bir görüntüyle karşılaşıyordum. Arayan soran olmadı. Ben de kimseyi aramadım.

Sınava gitmeden önce kahvaltı yapmaya karar verdim. Sokakta uykulu yüzler vardı. Ekmek aldıktan sonra eve dönüyordum. Genel Hizmetler binasından gelen salayı duydum. Sokaklar sessizdi. Sala uzadıkça uzadı.

Bittikten sonra babamın adı okundu. Genel Hizmetler binasına baktım. Elimde ekmeğin, durup binayı izledim bir müddet. "Babamla aynı isimde başka adam olmalı" diye düşündüm. "Olabilir mi?" diye düşünüyordum ama bir başka adamın, dün gece otomobiliyle kaza yapan ve babamla aynı isimde bir başka lojman sakininin olduğundan emindim.

Kahvaltı yapamadım. Geldikten sonra ekmeği masaya bıraktım. Ekmeği saran gazete kağıdı açıldı. Ekmeğin kösesinden bir parça koparıp koltuğa oturdum. Salondan balkona geçtim. Apartmanların gerisinde

fabrika bacaları görünüyordu. Bazen beyaz bir duman, yoğunluğunu kaybederek yükseliyordu. Kapı çaldı. Gelen babamın arkadaşlarından birisiydi. "Ayakkabılarını giy, çıkalım" dediğinde arkasındaki meraklı gözleri fark ettim. Birçoğu yeni uyanmış, konuşmuyorlardı. Merdivenlerden inerken kapılar daha bir dikkatimi çekti. Bazıları açıldı. Otomobilin de kapısı açıldı. Pencere kenarı bana düştü. Aynı bakışlar gidişimi izledi. Adana'ya gittiğimizden emindim. Ama şoför, babamın kullandığı güzergâhtan başka bir yola saptı. Aynı yere farklı bir yoldan gitmek, varılan noktayı da değiştirebilir.

Otomobilde babamın arkadaşları vardı. Yol boyunca hiçbir şey konuşmadık. Onlar da kendi aralarında konuşmadılar. Adana'da, babaannemlerin sokağında park edecek yer bulamadı şoför. Sokağın girişinde indik. Beni evden alan babamın arkadaşı, babaannemlerin evine yaklaşıncı, ceketin içinden bir paket bisküvi çıkarıp bana verdi. Kahvaltısıydı ama aldım.

Salada okunan ismi düşündüm yeniden. Başka birisi olduğundan emindim. Bu inancımı, bahçede mezarlığa bakan boş sandalyeler yıktı.

Mine Arslan

1999 yılında Kırklareli’nde doğdu. İlköğrenimini Pınarhisar’da tamamladı. Hâlen Edirne Anadolu Sağlık Meslek Lisesi’nde öğrenimine devam etmektedir.

Mavi Kapının Ardında

Arabanın camından karşıdaki köye bakıyordu. Cama çarpıp süzülen yağmur damlaları, bu küçük köyün küçük evlerini görmesini engelliyordu. Biraz ileride “Köyümüze Hoş geldiniz” tabelası görüldü. Tabelaya baktı ve gözleri doldu. Bu tabelayı en son bir yıl önce görmüştü. Dedesinin öldüğü gün. O kasvetli, hüznü, berbat gün...

Bak yine aklına gelmişti. Ağlamak için hazırlanan gözlerini elini tersi ile sildi ve oturduğu yerde dimdik doğruldu. O, dedesinin torunu idi. O’na yakışanı yapıp dimdik olmalıydı. Az ileride araba durdu. Kapıyı açıp indi. Yüzüne çarpan rüzgâr saçlarını dağıttı. Bir eli ile saçlarını toplarken diğer eli ile çantasını tutuyor, aynı zamanda da iki katlı küçük pembe eve bakıyordu. Ev, yaşadıkları bütün acılara rağmen dimdik ayakta idi. Tıpkı kendisi gibi:

Elinde tuttuğu çantasını karıştırdı, anahtarı çıkardı. Kapıyı açıp içeri girdi. Karşısındaki ilk şey ağzındaki piposu ile ona gülümseyen dedesinin fotoğrafıydı. Fotoğrafa bakıp gülümsedi. Sağ sola bakındı, henüz kimse gelmemişti. Saatine baktı, daha bir saat vardı. Her zaman ki gibi erken gelmişti. Üst kata çıktı. Dikkatini birden mavi kapılı oda çekti. Dedesinin odası. Nam-ı diğer gizli oda. Eliyle kapıyı yokladı ve kapı korkunç bir gıcırta ile açıldı. Eşikten adımını atar atmaz aklına Niyazi Mısri'nin dizeleri geldi. Dedesi ne çok severdi:

*Ey garip bülbül diyarın kandedir
Bir haber ver gül-i zarın kandedir
Sen bu ilde kimseye yar olmadın
Var senin elbet yarin kandedir*

İçinden geçen mısralara gülümsedi. Küçük bir kız çocuğu iken " Dedem, Niyazi'nin mısırlarını okuyor!" diyerek bütün aileyi güldürdüğü sahne geldi gözünün önüne.

Odanın içi buz gibi idi. Montuna sıkı sıkı sarıldı. Odaya bir göz attı. Dedesi ile birlikte oturup şiir ezberledikleri koltuğa baktı. Kimsenin girmediği bu odaya, dedesi ile birlikte girer, saatlerce şiir okurdu.

Dedesinin cevizden kitaplığına yaklaştı. Kitaplık bıraktığı gibiydi. Dikkatini üzerinde " Divan-ı İlahiyat " yazan kitap çekti. Sayfaları karıştırırken az önce içinden

geçen mısraların devamını buldu:

*Ne göründü güle karşı gözüne
Ne büründü baktığınca özüne
Kimse mahrem olmadı hiç razına
Bilmediler şehsüvarın kandedir*

Gözleri dolmuştu. Artık dayanamayacaktı. Bıraktı kendini. Gözyaşları, özgürlüğüne kavuşmuş kelebekler gibi hızlı hızlı terk ediyorlardı gözlerini. Koşarak çıktı evden. Arabasına bindi. Şaşkınlıkla ona doğru bakan şoförüne bakarak, ciddi ama sakin bir ses tonu ile "Dönüyoruz" dedi.

Küçük köyü arkalarında bırakırken hâlâ içinden şiirin devamı geçiyordu:

*Gökte uçarken seni indirdiler
Çar anasır bendlerine vurdular
Nur iken adını Niyazi koydular
Şol ezel ki itibarın kandedir*

İsmail Mert Eker

1997 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul'da başladığı ilk öğrenimini Kırklareli'nde tamamladı. Hâlen eğitimine Edirne Güzel Sanatlar Lisesi'nde devam etmektedir.

Sobalı Salonda

Uyandım.

Küçük salonda taze bir sıcaklık. Tasarruf lambasının parlak beyaz ışığı gözümü alıyor.

Mutfakta, yağ cızırtıları arasında belli belirsiz homurtular...

Televizyonda şu dinî programlardan biri var.

Tüten sobanın patırtıları dışarıdan gelen davul sesine karışıyor.

Çekyatta döneliyorum bir iki. Benden başka bir de ablam var. Gözleri yarı açık, salyaları ağızından yastığa akmış hep uyuyor. Uyusun. Ben duramayacağım daha.

Boğuyor yorgan.

Sıyırıp atıyorum üzerimden.

Mutfağa giriyorum. Beni görünce susuyor annemle babam. Masanın üzerindeki sinide bükmelerden bir yığın.

- Peynirli mi, çökelekli mi? diye soruyorum.
- ...
- Anne?
- Peynirli, diyor annem. Yalan. Susmasından anladım.
- Çökelekli ya işte! diyorum. Niye yalan söylüyorsun, tuz atsaydın bari.
- Attım. Pul biber de attım. Böyle deyip son bükmeyi de koyuyor yığınım üzerine.
- "Bunları götürüver içeri, çayı da sonra alırsın" diyor babama.

Babam elinde sini, üzerime doğru yürürken 'Ah oğlum, ah!' diyor. Yol veriyorum. Derken salona giriyorum, önde o, arkada ben. Şimdi ablam da uyanmış. Uyku sersemi, bakınıyor sağa sola. Ben gidip bir elimi yüzümü yıkasam iyi olacak.

Çabucak geldim banyodan, annemle babam da buradalar, ablam yok. Her sofrada aynı terâne; "Of! Nerede kaldı bu?" diyorum. "Sabrın mı değişti? Bekle!" diye kızıyor annem. "Bismillah demedin mi sen?" O sormadan aklıma gelmemiştii ya, önce içimden söyleyip sonra anneme "Dedim" diyorum. Yalan olmasın! İşte ablam da geliyor. "Hele şükür!" şimdi tamız yar sofrasının etrafında, sobanın yaydığı sıcaklık sırtlarımıza yüzlerimize dokunuyor. Bir ara buranın etrafındaki her şey yuvarlakmış gibi geliyor bana. Soba,

sini, çörekler, annemin yüzü de öyle; yuvarlacık. Ama sonra fark ediyorum ki yerin, tavanın sivri köşeleri var. Dikdörtgen televizyon. Babamın yüzü de öyle; uzunca, katı.

Çaylar karıştırılıp sofranın gürültüsü kesilince küçük salonda, televizyonda vaaz veren amcanın sesi hakim oluyor. Bir an hepimiz başlarımızı ona çeviriyoruz. Belki annemler de aynı şeyi soruyorlar kendilerine; "Bu adam yemeğini ne zaman yiyor?" Neyse canım, önümüze bakalım biz. Adamcağızın lokmasını sayacak değiliz ya.

Sevmiyorum çökeleklisini ama yine de yiyorum şu bükmeleri; bir, iki, üç... Bol şekerli, açık çaylar içiyorum. Yemek, çay azalıyor. Vakit de tabii. Derken cami hoparlörünü mekanik sesi küçük salona ansızın dalıyor:

- Allahuekber!..

Öyle kala kalıyorum. Ağzımda hamur, zeytin, çökelek karışımı lokma. 'N'olacak şimdi? "Vaaz veren amca bahsetmiş miydi ki bundan? Keşke dinleseydin. Sana ne be, adamın lokmasından?"

Bizimkiler de garip, sahur vakti ezanın sonuna kadar yer içerler; akşam okunmaya başladı mı, bitmeden ellerini sürmezler. Halbuki diziler de öyle mi?

Oradakiler hoca daha minarede elini kulağına korken yemeği bırakırlar, iftarda ise adamcağız okuduğu ezanı

kendi duymadan, basında yarım saattir bekledikleri sofrayı, karşı komşunun attığı ciğeri başkası ile paylaşmamak için saniye de mideye indiren mahalle kedisi gibi silip süpürüverirdiler. O sahneler aklıma geldikçe gülerim. Ama gülemiyorum şimdi. N'olacak! -Yut, yut diyor annem sürahiden bir bardak su doldururken. Yuttum. Sonra suyu uzatıyor. Onu da içtim. Battı balık yan gider! Geçen yılda tutayım dedim su orucu, öğlene kadar zor izin verdi annem. Çocuk orucuymuş, yok ki öyle bir şey. İyi ki bu sene tam tutalım dedik.

Neyse geçti artık, okundu bitti ezan. Sofra toplandı şimdi. Annem, babam, ablam bir yerde. Son bardak sularını tereddütsüz içmişlerdi. Nasıl da uyuyorlar, mışıl mışıl. Işığı söndürüp bende uzanıyorum yanlarına. Küçük salon karanlıktı artık. Yalnız sobanın deliğinden çıkan ışık alçak tavanda tupturuncu titriyor.

Elif Sevdik

1999 yılında Edirne'de doğdu. İlköğrenimini Karaağaç Yatılı Bölge İlköğretim Okulu'nda tamamladı. Hâlen Yıldırım Bayezid Anadolu Lisesi'nde eğitimine devam etmektedir.

Ölüm Çağrısı

Uyandım. Yatağımdan kalkamadım. Üzerimde çok büyük bir ağırlık vardı. Bu canımı sıkıyordu. Özellikle son zamanlarda çok başıma geliyordu. Nedenini ise hiç düşünmedim. Saate bakmak istedim ama odam çok karanlıktı. Eskimiş kalın perdelerim ışığı hiç geçirmiyordu. Ayağa kalkıp perdeleri açmak istedim ama yapamadım. Geri düşüyordum. Anneme seslendim. Normalde en kısık bir seslenişime bile koşarak gelen annem benim bağırırlarımı duymuyordu. Belki çarşıya gitmiştir veya hâlâ uyuyordur diye düşündüm ve zar zor ayağa kalktım. Ağır perdeleri çekmeye gücüm yetmedi bugün. Direk kapının koluna sarıldım. Odamdan çıktım. Evin koridoru soğuktu. Her iki taratan pencereler açılmıştı. Neler olduğunu anlayamadan koşarak pencereleri kapattım. Annemin odasına doğru ilerlerim. Odaya girdim. Kimse yoktu hatta oda hiç kullanılmamıştı. Gardırop boştu, odanın

İçini yeni açılmış ev gibi kokuyordu, hafif tozluymuştu. Anneme seslendim. Tek tek üst kattaki her odaya baktım. Hiç kimse yoktu. Aşağıya inmek için merdivenlere koştum. Merdivenler buz gibiydi; çocukluğumdan beri ilk defa bu kadar soğuklardı. Desenlerinin rengi solmuştu. Ayaklarım dona donu aşağıya indim. Kafamı kaldırdım ve alt kattaki bütün pencerelerin açık olduğunu gördüm. Perdeler öne arkaya sallanıyordu. O kalın perdelerin ilk defa bir rüzgâr karşısında kıpırdadığını gördüm. Eskiden evimiz içleri çiçek dolu vazolarla renklenirdi. Saksılar da cam önünden eksik olmazdı. Şu an ise evin soğuk bir tadı vardı. Grileşmiş gibiydi, eski bir fotoğraf gibi göründü gözümde. Neler olduğunu anlayamıyordum. Koşarak pencereleri kapattım ve yine evde annemi aramaya başladım. Ama hiç kimse yoktu. Bir koltuğa oturdum. Ev soğuktu, üşüyordum. Koltuğa gömüldükçe gömüldüm. Yaklaşık yarım saat geçti, ben hâlâ olduğum yerde kalakalmıştım. Arkadan bir ses geldi. Tam arkamdan bir çift ayak sesi ve fısıltılar geliyordu. Ancak ne dediğini anlayamıyordum. Sadece yaklaştığını duyuyordum. Korkum git gide artıyordu. Annemin ayak sesi değildi bu, ondan emindim. 'Anne, sen misin?' diye sordum ama sesim çıkmadı. Rüzgârın da uğultusu artıyordu. Fısıltıları artık sadece bir arı vızıltısı gibi duyuyordum. Bir anda kapı çarptı. Daha da irkildim,

gözlerimi sıkıca yumdum, kendimi çok fazla kasmıştım. Şu an hareket etmek istesem bile edemezdim. O da yaklaşmıştı, tam arkamdaydı. Koltuğun cama bakan arka yüzü artık ona bakıyordu. Kıyafetlerinin sürtünme sesini duydum. Eğilmiş olmalıydı. Nefesini ensemde hissediyordum. Evet, artık daha yakındı bana. Kollarımı tüm bedenime sarmıştım. Onları kalkanım gibi hissediyordum. Oysa bana bir şey yapacak olsa tepki bile veremezdim. Hâlâ ensemdeydi, yumuşak nefesi saç diplerime yayılıyordu. Kulağıma doğru yaklaştı. Vücudumdaki sinir hücreleri donup kalmış gibiydi. Daha da çok yaklaştı kulağıma. Artık nefesi yüzümü okşuyordu. Bir şey fısıldadı. O kelimeyi duyduğum gibi gözlerimden yaşlar geldi. O kelime "Ölüm" idi. Neler olduğunu anlamadım ve bir an arkamı dönerken bembeyaz bir ışığı gördüm. Tam o anda da yatağımdan sıçrayarak uyandım. Annem artık çok geç olduğunu ve kalkmamı söylüyordu. Anneme gözlerimi kilitlemiş bir şekilde bakıyordum, neler olduğunu anlamamış gözlerle o da bana bakıyordu. Bu gördüklerimin rüya olduğuna içimden şükrediyordum. Bu rüyayı ona anlatamazdım. Zaten anlatmak, hatırlamak da istemiyordum. Yatağımdan hızlıca kalkıp banyoya gittim. Her tarafta o sesleri duyuyordum. Sanki hâlâ ensemdeymiş gibi hissediyordum. Boğuluyordum, nefesim daralıyordu. Annem "aşağıya in" diye

bağırmağa başladı. İnmek istemiyordum. Sanki aşağıda her şey aynı olacaktı gibi hissediyordum. Zarla zorla merdivenleri indim. Rüyamdaki gibi soğuktı merdivenler. Parmak ucumda iniyordum bu yüzden. Terliklerimi yukarıda unutmuştum. Aşağıya indim. Kafamı kaldırdım ve pencerelerin birkaçının açık olduğunu gördüm. Rüzgârın uğultusu yine huzur vermiyordu. Perdeler hareketliydi. Korkmaya başladım. Hâlâ o sesler kulağımda yankılanıyordu. Gidip rüyada oturduğum koltuğa oturdum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Gömüldükçe gömüldüm. Bir anda bir şey oldu ve benim gözlerim kaymaya başladı. O an aklıma geldi kullandığım anti depresanları düzensiz alıyordum ve bu yaşadıklarımın hepsi onlar yüzündendi. Doktor böyle şeylerin olabileceğinden bahsetmişti. Eski günlerime geri dönüyor olmalıydım. İstemsiz olarak bağırıyordum. Annem yanıma geldi. Bana önceden böyle krizlerde kullandığım sakinleştiricilerden birini içirmeye çalışıyordu. İçmek istemiyordum. Onlar benim davranışlarımı, duygularımı, düşüncelerimi kontrol ediyordu. Titriyordum sanırım. Annemin endişe ve korkularını hissedebiliyordum. Ama ne olursa olsun o ilaçları içmeyecektim. Sanki biri beni boğuyordu. Nefesim kesilmeye başladı. Neredeyse hiç nefes alamıyordum. Boğazımı biri sıkıyormuş gibiydi, iri elleri olan biri sıkıyordu sanki boğazımı. Kalbimin çarpışları

vücudumda yankılanıyordu. Yüzüme kan gitmemeye başladı, uyuşmasından anladım. Yüzümün mosmor olduğundan emindim. Gözlerimi açtım ve galiba dünyaya son kez baktım. Gözlerime beyaz bir perde çekilmişti. Buğulu da olsa o beyazlıkta annemin yüzünü görüyordum. Bana huzur veren sesini çok kısık da olsa duyuyordum. "Kızım iç şu hâpı" diye bağırıyordu. Ama bir süre sonra sustu. Artık vazgeçmişti sanırım. İçmeyeceğimi anlamış olsa gerek. Saçlarımı okşamaya başladı. Kızıl saçlarımı parmaklarının arasında gezdiriyordu. İşte beni sakinleştiren şey buydu. Annemin yumuşaklığı, bugüne kadar hep bana huzur vermişti. Ama sanırım sakinleşmek için artık çok geçti. Hiç nefes alamıyordum. Boğazım bir çöl gibiydi. Gözümün önündeki beyaz perde de grileşmişti, siyahlaştıkça siyahlaşıyordu. Kafamı artık dik tutamıyordum, yana düştü. Ellerim benim kontrolümde değildi. Hâlâ boğazımda bir ağırlık vardı. Beyaz perdeden eser yoktu şimdi o beyazlık, kapkaranlık bir yere dönüşmüştü. Hiç ama hiç ışık yoktu. Şimdi biraz rahat gibiydim. Ortam nemliydi ve boğazımdaki kuruluk hissi azalmıştı. Ama hâlâ canım yanıyordu. O an aklıma geldi. Bunların hepsi birer halüsinasyondur. Ama ben zaten ölüme hazırdım. Bu duygular garip gelmiyordu. Rüyadaki ses sonunda beni bulmuştu.

Denemeler

Cansu Taşkın

1997 yılında Edirne’de doğdu. 75.Yıl İlköğretim Okulu’ndan 2011 yılında mezun oldu. Kitaplara olan tutkusu nedeniyle yaz tatillerini kitapçıda çalışarak değerlendirmektedir. 80. Yıl Cumhuriyet Anadolu Lisesi’nde 11. sınıf öğrencisi olarak öğrenim hayatına devam etmektedir.

Özlemek

İnsanlar hayal eder, yaşar, biter ve geriye dönüp bir bakınca sanki yaşayan kendisi değilmiş, onca yıla doyamamış, tekrar tekrar yaşamak, yine çocuk olmak ister.

Ben beş yaşımı özledim mesela. O hiçbir anını hatırlamadığım ama hayal ettikçe imrendiğim, tekrar öyle olmak istediğim beş yaşımı ya da mutfak tezgâhına boyum ermeyip sandalye tepesinde, belimde önlük, yeni yeni çıkan seyrek saçlarımın üzerine taktığım kumaştan bandımı, minik ellerimle buz gibi musluk suyunun içinde yıkadığım bulaşıkları yahut mutfak ke yapma bahanesiyle alt üst ettiğim, unlanmış burnumun ucunu temizleyen annemle çektiğim fotoğrafları özledim. Büyüme için can attığım, büyüklerin yanında oturup onları dinlediğim, bilmediğim her şeyi merak ettiğim günleri, cimcime hallerimi özledim. Annemden izinsiz sokağa çıktığımda dört tekerlekli kırmızı

bisikletimden düşüp merdivenleri 'anne' diye ağlayarak çıktığım günü özledim. Soğuk havalarda kat kat giyinip, ağır çantamı yüklenemeyip, annemin elimden tutup okula götürdüğü günleri özledim. Mevsim geçişlerinde giydiğim ince ayakkabılarımın içi su dolup, koştura koştura eve geldiğim günleri özledim.

Hepimiz doğuyoruz, büyüyoruz çocuk oluyoruz, hepimizin dizleri kanıyor, hepimiz âşık oluyoruz, hepimiz ağlıyoruz, hepimiz pişmanlık duyuyoruz.

Hayatta iyi ya da kötü bir şeyler yaşıyoruz ve yaşarken her ne kadar acı gelse de gün geliyor en kötü anımızı bile özleyebiliyoruz. Bu yüzden yaşanan her anın değerini bilmeli, bir daha geri dönemeyeceğimizi farkında olarak yaşamalıyız.

Ayça Ekiz

1996 yılında Artvin'de doğdu. İlkokul hayatının ilk üç yılını Konya'da, son iki yılını Şırnak'ta devam etti. Altıncı sınıfı Giresun'da, yedinci sınıfı tekrar Şırnak'ta, sekizinci sınıfı Edirne'de Ferah İlköğretim Okulu'nda tamamlayarak mezun oldu. Öğrenim hayatına İlhami Ertem Anadolu Lisesi'nde 11.sınıf öğrencisi olarak devam etmektedir.

Sessiz Çığlığımın Sesi

Sen...

Karanlığın en çok bastırıldığı anda, sükûn edecek şafağın habercisi ve doğacak olan güneşimin ta kendisi...

Senin, sen olduğunu bilmeden, karanlık gecelerimde seni aradığım şu yalnızlık koyunda, bir tılsım dalga sesi. Sessizliği susturan sessizliğin.

Sen, sen annem...

Sensin bana doğruyu gösteren. Sensin benimle birlikte ilerleyen. Karanlıkları aydınlatan, benimle birlikte tekrar doğan. Aydınlik günleri daha da aydınlatan, yerlerde ve göklerde hırçın, vahşi kuşlar gibi yavrusunu koruyan...

Gözleri ışıllık bakan, dudaklarından ninni misali çıkan o tatlı, hoş ve beni içten içe etkileyen kelimeler, o ses... Sevgi, şefkat, iyilik dolu; hatta onu dışa vuracak kadar mükemmel, tertemiz kalbi...

Yalnız gecelerimde, dertli günlerimde yanımda olan desteklerin daha da kuvvetlisini veren annem...
Kalbimde ufacak bir kırıntı olsa onu yerden toplayacak kadar beni seven, bana saygı duyan...

Aramızdaki o güçlü bağı koparmamak için, canını tırnağına takan... Yumuşak, narin yüzlü annem...
Sensizlik koyunun, kahverengi gözlerin misali yıldızlı gecelerinde hırçın dalgaları perçinleyip, o gülüşünü aksettiren yakamozların, hanende bülbüller tarafından dillenen, seni andıran...

Ufukta, denizin zifiri karanlığının, semanın kızıl aydınlığı ile kaynaştığı o ince çizgiden, gün yüzünün tülü ettiği dünya güzeli...

Sen...

O yaz yağmurunun taneciği. Bir damlacık sevgi aynı istirdiyenin midesindeki inciye olan sevgisi, inancı ve aşkı... En nadide...

Senden bir parça ben... Benim olmadığım ben de.

Bir aşk ile bağlı olan sevgi ve ben...

Elinde tuttuğu kaleme söz geçiremeyen ben...

Hâkimiyet kurduğu tek varlığın annemin yüreğinin, artık buyruklarının kumpasına sıkışmış ve bir çift kahverengi prangalarına esaret etmiş ben...

Senin yanından hiç ayrılmak istemeyen ruhum...

Ece Öner

20 Mart 1998 tarihinde Edirne'de doğdu. 50. Yıl İlköğretim Okulu'nda okudu. Şuanda Anadolu Öğretmen Lisesi'nde 10. sınıf öğrencisi olarak eğitimine devam ediyor.

Bisikletli Ses

Pencere sert ve sağlamdı. Küçük çocuk bunu daha ilk dokunuşunda hissetmişti. Pencere çocuğun hayatının sınırları gibiydi. "Normal" bir insan olabilseydi bu sınırları kolayca aşardı. Oysa bu haldeyken pek de şans yoktu. Baktı pencereye çocuk. Bakmak ve görmenin aynı şeyler olmadığını doğduğundan beri bilenlerdendi. Tek yapabildiği bakıp hissetmekti. Havanın açık mı kapalı mı olduğunu, baloncunun balonlarının hangi renk olduğunu, insanların mutlu mu üzgün mü olduğunu hissetmek... Belki de tahmin etmek... En acısı da bunun bir oyun değil, hayatın ta kendisi olduğunu anlamasıydı. O sabah havanın güzel olduğunu fark etti. Güneş tüm sıcaklığıyla gökyüzünde olmalı, diye düşündü. Sonra da bunu hayal etmeye çalıştı. Hayal etmek... Onun gibiler için hayata tutunma şekliydi. Yoksa o koskoca karanlıkla baş etmeleri oldukça zordu.

Çocuk yolu dinlemeye başladı. Bir ses duydu. Sanki bu sesin sahibi tam karşısındaydı ve gittikçe ona yaklaşıyordu. Tüm dikkatini toplayıp sese odaklandı. Ses, tekerlek sesi olmalıydı. Herhalde biri bisiklet sürüyor, diye düşündü çocuk. Sonra sesin bir anda kesildiğini işitti. Oldukça meraklanmıştı, biraz da korkuyordu. Korkmak şu kısacık yaşamında içine işlemiştii zaten. Sürekli bir belirsizlik içinde yaşamak kolay değildi sonuçta. Titrek, ürkek bir o kadar da canlı bir ses duydu o sırada. Ses "merhaba" diyordu. Çocuk bu sesi tanıyamadı. Tanımadığı kimselerle de konuşmaması gerektiği öğrenmişti.. Bu bir çeşit korunma yöntemi idi. Ne kadar az konuşursa o kadar az incinirdi. O kadar az acırlardı ona. Bu yüzden mecbur kalmadıkça konuşmuyordu. Ama bu defa merak duygusu gururunun önüne geçmişti. Ne olduğunu sordu. Aslında sesinin sert çıkmasını istemişti ancak pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Duyduğu ses, diğerlerinin aksine gerçekten de normal biriyle konuşuyormuş gibiydi. Fark etmedi mi acaba, diye düşündü çocuk. Ama bunun da olanaksız olduğunu biliyordu. Bir süre konuştular. Fakat çocuk isteksizce cevap veriyordu. Gitmesini bekliyordu sesin. Bir de onunla uğraşamazdı. Ses ise gitmemekte kararlı gibiydi. Biraz orada kaldı sonra da ertesi gün gelmek üzere bisikletine binip gitti. Ertesi gün ve sonraki her gün

geldi ses. Çocuk zamanla eğlenmeye başladı. Belki de ilk defa kendi olmaya başladı. Gün geçtikçe daha fazla konuştu. Sustuklarını konuştu. Düşündüklerini, hayal ettiklerini konuştu. Başarmıştı ses onu mutlu etmeyi. Bir gün çocuğun annesi sesin gidişine rastladı. Çocuğuna hayatı sevdiren, onu yaşama döndüren bu kişiyi görünce çok şaşırıldı. Şaşkınlığını da gizleyemedi. Çocuk anlamıştı garip bir şeyler olduğunu. Sordu annesine. Konuşurken annesinin ağladığını hissetti. Ağlarken hep böyle boğuk olurdu sesi. Çocuk annesinin dedikleri karşısında ne diyeceğini bilemedi. Nasıl aklına gelmemişti bisiklet sandığı sesin tekerlekli sandalye olduğu? O da ağlamaya başladı. Bütün gücüyle bağırıyordu. Kızıyordu kendine, bencilliğine. Ses de en az onun kadar üzgün olmalıydı kendi eksikliğine. Ama buna rağmen mutluydu ve mutluluk saçıyordu etrafına. Çocuk işte o zaman öğrendi: Önemli olan mutlu olmaktı her şeye, herkese rağmen. **Ancak böyle unutulabilirdi bazı şeyler.**

Çansu Açış

1996 yılında Edirne’de doğdu. Şehit Asım İlköğretim Okulu’ndan 2010 yılında mezun oldu. Öğrenimine Serhat İMKB Kız Teknik ve Meslek Lisesi’nde Çocuk Gelişimi bölümünde devam etmektedir.

Kalp Ağrısı

Akşam saati. Gözlerimde ayrılığın acısı gel, gel de bul beni diyor yalnızlık. Sen zaten geldin diyorum... Geldin ama o gitti. Yerini aldı şimdi kalp ağrısı. Saatler geçmek bilmiyor. Benden giden aldı benden beni. Şimdi bıraktığı yerdeyim ama bıraktığı gibi değilim... Gözlerimde yaşlarla bile derim ‘ben iyiyim’. Yaşanan olaylar ne çabuk da buldu imkânın imkânsızlığını... Saatin yelkovana olan inancı mıydı yoksa bizi ayıran, aynı saatte buluşamadık mı yelkovan gibi? Bu vazgeçilmez bir yalnızlık. Şimdi ne geceler geçiyor ne de hayat büsbütün benden hesap soruyor. Yerini aldı şimdi kalp ağrısı. Aşkın vicdanı rahattı giderken... Aldı eskiyi, yeniyi ne varsa benden. Onunki bir hayatsa benim ki neydi? Her şey bir anda üst üste geldi... Ne yalnızlığın tadına varabiliyorum ne de hayatın hızına. Hep bir kalp ağrısı yapıştı canıma, acıyor diyemeden gidiyorum uzaklaşıyor hayali benden. Bir imkânsız aşkın masalını yaşadık biz onunla zaten...

Portreler

Merve Çaptuğman

1997 yılında Edirne’de doğdu. İlkokul ve ortaokulu Edirne Fatih Sultan Mehmet İ.Ö.O’nda okudu. Liseyi Edirne Anadolu Sağlık Meslek Lisesi’nde Hemşirelik okumakta olan Merve Çaptuğman halen öğrenim hayatına devam etmektedir. Edirne Valiliğinin düzenlemiş olduğu ‘Akademi Edirne’, ‘Akademi Rumeli’, ‘Yazar ve Tiyatro Atölyeleri’ ve ‘Meriç Hikâye Günleri’ gibi çeşitli faaliyet ve programlara katıldı. Deneme, portre, hikâye dallarında ödüller almakla beraber yazıları çeşitli kitap ve edebiyat dergilerinde yayımlanmaya devam etmektedir.

Ercan Yılmaz;

Gönül Kâğıdı Öpülesi İnsan

Efsunlu parmaklarında edebiyatı yaşatan rüya filozofu... Rüyaların yeşil mürekkepli huzuru. Yani Ercan Yılmaz. “Yılmaz” onun hem soyadı hem de sıfatı. Geyveli yılmaz bir Ercan. Peki nelerden yılmaz? İnsanları konuşmaya teşvik etmekten, yazmaya cesaretlendirmekten, nuru lebinin okuyun! diye haykırmasından yılmaz. Mesela sükût denizinin diplerinde yüzenler “çayır çimen geze geze, oldum ben bir gezeze” türküsünden değil, Ercan Yılmaz’ın pamuk siteminden dolayı bir nilüfer gibi su yüzüne çıkmışlardır.

4 Mart 1977’den beri Sakarya’daki ‘Aherli Zamanlar’ın adamı, adalısı, akkuşu. Kaburgalarının altında koca bir kâinatı taşır bizim kuş: Yani şiirlerini. Ercan Yılmaz kapalı kapılar ardında yaşar yürek parestisi şiirlerini.

Keşfedilmeyi, kendi rüyasında kaybolmayı, kazanılmayı ister; haşarı bir çocuk edasıyla. Çünkü "İncire Yemin" etmiştir. Ne yemini bu, demeyin. Haydar Ergülen'in narı gibi Ercan Yılmaz'ın da inciri gizlidir. Gize yemin edilmişse o kişinin şiirlerine incirin balı mutlaka değmiştir. Siz onun şiirlerinde tabiri caizse "çırılçıplak kentin mahremine gizlenmiş gerçekleri bulacaksınız." Bal ruhlu şiirler dokur bizim rüya öğretmeni. Pardon efendim kalemimden kaçtı: Edebiyat öğretmeni. Kendisi halen Sakarya'da Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi'nde öğretmenlik yapmaktadır çünkü. Anılara sarılıp uyumayı sevdiği kadar yeni cümlelerde gizlenmeyi de sever Ercan Yılmaz. Her gün yeni bir cümle yeniden meydan okumaktır cehaletin pis sularına çünkü. O yüzden çok okur, okutur, Osmanlıcanın da köprücük kemiğine sokulur. " Okunacak en büyük kitap insandır." cümlesini bir kef gibi kucağında taşır Yılmaz. Gittiği her sohbetanenin kapısına bırakır usulca. Ay bile yenidir onun ellerinde. Uzaklardan dostlar onun avuçlarındaki ayı görüp gelir yanına. Mah kadar mukaddes mısraların cengine gelirler adeta.

Ercan Yılmaz'ı nasıl tanıdım, yüreğimde taçlandırdım bilmiyorum. Kelimelerime dokundu; yandım, sevdim. O da yüreğindeki çok sevdi. Pamuk Şeyhi Hilmi Yavuz'u, Şeyh Galip'i, Asaf Halet Çelebi'yi, gül güzeli

eşini, kiraz çiçeklerini, Rilke'yi... Yüreği çok değerlidir Yılmaz'ın. Rüya üretimi yapar çünkü orada gizli gizli. Nerden mi biliyorum, belgeleri var efendim, sayfalarca hem de. Belgenin adı: "Rüya Kasrı". Hem de ilk kapağı Ercan Yılmaz imzalı, biraz da olacak orada imalı bir yazı. Güller nasıl en fazla şiirlerde şekerleniyorsa, Ercan Yılmaz da en fazla şiirlerinde şahlanıyor. Ya Rab ne güzel mısralardır bunlar: " ... Rüzgarın gagasındaki deliklerden geçiyor zaman, bir ses ver de çalayım sessizliği, uzaktan eğer incire yemin ettiğim yerden." Çalmak ayıptır Ercan Yılmaz. Fakat sen mihri çalmışsın. Çalmakla kalmayıp bir de saçlarına takmışsın! Çalmakların en güzelini aslında sen yapmışsın. Bir mihri, bir menekşeden kalbi, bir mütebessim yüzlü Hilmi Yavuz'un sohbetini çalmıyorsak, niçin var bu ruh beden denen ette? Asil İngiliz düklerini andıran ama içimizden, Türkçemizden, çehremizden olan yüzü: Alnımızın akı. Rüzgârlı parmaklarında zamirleri savuran dil sevdalısı. Sükût alemine yolculukta "Nurusiyah'ın" yoldaşı... Ercan Yılmaz, hoşça bak zatına zübte-i alemsin sen. Merdüm-i dide-i ekvan olan ademsin sen!

Selene Cabalar

1997 yılında İstanbul'da doğdu. İlköğrenimini Tekirdağ/Malkara Atatürk İ.Ö.O'da, ortaöğretimini Edirne'de Şehit Üsteğmen Efkân Yıldırım İ.Ö.O tamamladı. Halen Edirne İlhami Ertem Anadolu Lisesi'nde öğrenim görmektedir. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı hakkında yazdığı kompozisyonla Edirne İl birincisi, Mehmet Akif Ersoy ve İstiklal Marşı hakkında yazdığı yazıyla Edirne il üçüncüsü oldu. Edirne Valiliği'nin düzenlediği Akademi Edirne 'ye öğrenci olarak, Akademi Edirne 2'ye Koordinatör Asistanı olarak katılan Cabalar, bunun yanı sıra Akademi Rumeli, 1.Meriç Hikaye Günleri, Yazarlık okulu gibi projelerde yer aldı.

Fahri Tuna;

Tüm Güلزârların Tek Bağbanı

Hepimizin bir görevi var elbet fani hayat yolunda, onun görevi gönlüne sakladığı gülleri gençlere saçmak. Gittiği yerlere tohumlar ekip kurak toprakları güلزârlara çeviren bağbandır o. İçimize serpdiği edebiyat aşkı, ayın, şın ve kaf oklarıdır zihnimize saplanan. Gönlünün hazinesi dolup taşar, dudaklarından yol alıp bize kavuşur, zihninin kelime hazinesi de kaleminden taşıp kitap satırlarıyla yol bulur okurunun dimağına. Yazılarını samimiyetle, doğallıkla yazışı bundandır. Herkese sevgiyle bakması gözlerinden bellidir elbet. Herkese mesleğinden önce ismiyle yaklaşması bundandır. Kendisi de mesleğini bilmez; kâh mühendis olur kâh öğretmen, kâh yazar kâh öğrenci... Sadece ismi bilinir Fahri Tuna'nın. Fahridir o yani 'onursal, gönüllü, karşılıksız' Tuna'ya gönüllü, karşılıksız gitmesi

bundandır. Karşılıksız sevmesi de. Tüm Balkanları dolaşırken, yetenek avcılığına çıkarken, bunları isteyerek, can-ı gönülden yapması ismiyle gönlünün bir olmasındandır.

Kendine has üslubu, kendine has konuşmaları, kendine has kelimeleri var Fahri Tuna'nın. Ahenkli yaşar, şiirle konuşur, ritimle yazar Fahri Tuna. Üçlemeler, ikilemeler, noktalı virgüllerle ritimli cümleleri türkü tadı katar yazılarına. Her şeyden öte samimidir tüm yazılarında. Bizdendir. Konuşur gibi yazar, yanınızda çay içen adam olur bazen. Zaman zaman kelime uydurur. Evet uydurur tıpkı yetenek avcılığı gibi kelime avcılığında da iyidir.

Özgür adam, rahat adam, sorunları çözen adamdır o. Özgürlüğünü kelime aralarında, satır altlarında sıçrayışlarında görüyoruz. Sorun yaratan değil, sorunları çözen adamdır. Kimin ne sorunu varsa Fahri Tuna'ya gelmesi iki şey yüzündendir:1) sorunları çözdüğü için 2) sevdiği insanlara 'hayır' diyemediği için. Sizi gözlerinizin içine bakarak dinleyen, gülüşüyle konuştuğunuz Portre yazarıdır, insan yazarıdır, hayat yazarıdır o. Hasan Duruer'in Balkan Danışmanı ve bilmediğimiz birçok güzel olayın gizli kahramanıdır o! Sayılar dünyasından kelime dünyasına kendi isteğiyle geçmiş gizli kahraman, protokolü sevmeyen bir Don Kişot'tur o.

İki şık arasında kaldığınız zaman mutlaka ona danışmalısınız. Size seçimi değil nasıl seçim yapılacağını anlatan mühendis zekâsıyla sizi çıkmazdan kurtaran; edebiyatçı tavrıyla sizi teselli eden bir Hızır'dır o. Mühendislik yapmayan bir mühendis. Yaptığı projelerden olan Akademi Edirne'de en sevilen, en saygı duyulan koordinatör belki de. Hayatını gençlere, gençlerin eğitimine ayıran ve bu ülkenin topraklarında yetiştirdiği her çocuk için gönlüne çiçek yerleştiren adam o.

İnsanı değil insanlığı sever. Sultanahmet'te gördüğü Japon turistle şakalaşıp dilini bilmediği insanı bile güldüren, anlaşmak için çok zamana gerek yok, diyecek kadar insancıldır Fahri Tuna.

Baştan aşağı samimi bir insan arıyorsanız Sakarya'ya gidin efendim, orada bulamazsanız kesin bir yerler de insanların mutlu olması için uğraşıyordur, kendini biraz dahi düşünmeden.

Dört kelimeyle anlatılmak istense Fahri Tuna; doğal, içten, özgür, gönüllü/gönül insanı derdim. Dört kelimenin bir insanda vuku bulduğu Fahri Tuna; bizimle, bizim, bizden.

Edanur Tunç

1998 yılında İstanbul Üsküdar'da doğdu. İlköğretimini Kastamonu Onur Ağaoğlu İ.O, ortaokulu ise Doğanyurt YİBO'da tamamladı. Yazmaya ilkokulda başlayan Edanur Tunç, hâlen Edirne Lisesi'nde okumaktadır.

Aşığına Haram Sükûneti Yalan; İstanbul

Sır...

Sır dolu...

Sır dolu ve ketum...

Asırlardır lâl olmuş ketum bir şehirdir İstanbul.

Hep böyle sikkın, evde kalmış kız kurusu kadar da bıkkındır.

Bu şehirde yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı bile renk fukarasıdır. Bu şehirde, toprak kokusu aşk kokusuna karışır. İşte bu yüzdendir her aşığın toprağa olan hasreti, işte bu yüzden burada "aşk" demek "ölüm" demektir.

Şehr-i İstanbul, gözümün nuru, gönlümün fatihidir. Aşığına haram, sükûneti yalan İstanbul...

Şehrin karanlığı beyaza çalar ve ben Kadıköy olurum,
akar giderim. Eski Kadıköy, şimdi Beşiktaş İskelesi'nde
yaşanan nostaljik günlere. Ne diyor Orhan Veli "
başında eski alemlerin sarhoşluğu"... Sonra "Ahh,
nerde şimdi?" deyip, iç geçirmektir... Tüm eski alemler
yepyeni alemlerle çıkıyor karşımıza bu şehirde...

Boğazın o eşsiz güzelliğinde bir yudum su içmektir
İstanbul, içmeden maviliğinde boğulmak...
Sevgilim İstanbul, sevdiğim İstanbul, sevdam, hasretim
İstanbul...

Sonra umutlar dua olur, ben Sultanahmet...
"Bir avuç dua kadar mübarek heybetli. Bir o kadar
güçsüz, o muhteşem gücün yanı sıra meydanlar üşür,
meydanlarım yanar. Kıyamda bekler özlemlerim.
Secdelerim ağlar, seccadelerim sıırıslıklam..."

Doğduğum, havasını soluduğum, hasret kaldığım ilk
yer; Üsküdar olurum ben.

Hikâyesinden utanan, lâkin bir o kadar da mağrur...
Şarkılar, şiirler üşür; " her akşam camlarında yangın
çıkan Üsküdar" da.

Kız Kulesi üzerine hikâyeler kurup, dillere dolamaktır.
İçinde hissetmektir... Kız Kulesi'ne tutsak edilmeyi
istemektir İstanbul.

Şatafatlı ama arkasında bir olmamışlık, bir cehennem

saklı semte dönüşür. Karşıya açılır bir pencere:
Üsküdar, Beyoğlu'nun lüksünde kaybolur.
Hava soğuk, hasretler taze ve sıcaktır Beyoğlu'nda.

İstanbul; başlı başına hüznün, kendi başına yalnız,
öylesine gamsızdır. Sen gülerken güler, sen ağlarken
yine güler.

Kötü kadın kahkahasıdır İstanbul. Öylesine hayret,
öylesine nefret, öylesine çekici...

Bu şehir "elveda" kelimesinin "-veda" kısmıdır. Burada
"el-" havada asılı kalır.

Ve fatihi de Fatih değildir, binlerce kez fethedilmiş.
Ve bir kadın gibi, binlerce kez bâkire...

Ve doğrudur söylenen;

Biraz sis, biraz aşk, biraz sitem, biraz telaş, biraz
İstanbulludur bütün yazılar...

Mehmet Emirhan Zaza

1999 yılında Edirne'de doğdu. İlköğrenimimi Yüksel Yeşil İlkokulu'nda, ardından ortaokulu yine Yüksel Yeşil Ortaokulu'nda bitirdi. Hâlen Edirne Lisesi 9. sınıf öğrencisidir.

Kökü Mazide Olan Ati: Edirne

Geçmişten geleceğe dek uzanan bir köprüdür Edirne. Rumeliye açılan kapı, Batının merkezidir. Edirne Adrianapolistir. Osmanlının başkenti, İstanbulun fethidir. Kökü mazide olan atidir Edirne. Selimiye Camii kalbidir Edirne'nin. Eski camii beyni, külliyesi akciğeridir. Tarihtir, kitaptır, kalptir Edirne. Yıldan yıla demlenir bu şehir. Anadolu'nun uç gözü, ruhun tevazu elidir. Edirne Olimpiyattır aynı zamanda. Er meydanı saha; seyircisi coşkudur. Kırkpınarı ise düğünüdür. Sınırları olan sınırsız şehirdir; türküsü, ciğeri, oyun havalarıyla dipdiridir, cıvıl cıvıldır. Davulun tokmağı zurnanın nefesidir. Trakya'nın gülü, Türkiye'nin bakış açısıdır Edirne. Mimar Sinan'dır, Fatih Sultan Mehmet'tir; kısacası sultandır, dünyadır. Dünyanın çirkin sularına karşın Edirne barıştır, tüm

karalığa inat yeşildir. Karaağaçtır, Lozan'dır,
özgürlüktür. Bazen bir kervana karışsınız bu kentte,
Ali Paşa'da şenlenirken Selimiye'de nefes alır, Meriç'te
hürleşirsiniz.

Edirne şereftir, gururdur, Osmanlıdır. Dar-ül Hadisi,
Muradiyesi, Defterdarı, Üç Serefelisiyle ezan sesi eksik
olmamıştır hiç Edirne'de. Aynalı süpürgesi, mis kokulu
sabunu el emeği alın teriyle geçim kaynağı olmuştur
yıllarca. Yıldırımın Hıdır babası, yeni imaretin külliyesi
hiç dinmeyecek olan su sesi Edirne'yi Edirne
yapanlardandır. Pehlivan, pehlivan diye bağırان
cazırları, Peşref çeken pehlivanlarıyla Edirne sestir
sözdür, gözdür...

Baran Özabay

1997 yılında Edirne'de doğdu. İlk ve orta öğretimini
Fatih Sultan Mehmet İlköğretim Okulu'nda tamamladı.
Hâlen Edirne Lisesi'nde öğrenim görmektedir.

İsli Tan Yerlerinin Şehri; İstanbul

İki yakanın bir araya geldiği şehirdir İstanbul. İki yakanın bir araya gelmesi de...

Paranoyak birinin rüyaları gibidir. Gerçek mi kâbus mu ayırt edemezsin. Bazen anlamsızlaşır bir karmaşa içinde mahşere döner her şey, bazen dinginleşir bir okyanusta yüzer gibi huzur bulursun. Yükselen binaları ezer insanı. Kendini küçülmüş hissederken inşaat sesleri kulaklarının daimi misafiridir zaten vakitli vakitsiz eksik olmaz şehrin göbeğinden. Trafik savaş alanı gibi en sakin insanı bile öfkeli kılacak kadar kaostur. Huzurun kara bir kuşa dönüp uçtuğu saatlerdir trafikteki saatleriniz. Yok olmak istersiniz bu

karmaşada. Hiç olmak, kaybolmak. Hele de bayansanız. Erkeklerin biriken tüm öfkesine maruz kalırsınız, arkanızdan uçuşan küfürler marştır artık burada. Rüyalarınız bile çok seslidir İstanbul'da. Sükûnet en büyük özlemimizdir. Burada yaşayanların gürültüye alışması da bundandır. Araba seslerinin insan seslerine karıştığı şehirdir İstanbul. Kuşların ve ağaçların susturulduğu kara gecelerin şehridir.

Herkese yanmaz şehrin ışıkları. Kimi ışığı hiç göremeden karanlıkta ölür, kimi tüm ışıkları kendine yakmakla meşguldür. Bencillik yaşar bu topraklarda. Düşene vurmamak şehrin yazılı olmayan kanunudur. Zaten şehirde uyulan tek kural budur. Gerisi fasarya. Zenginlerin göğü delen binalarına fakirlerin kömür isinin değmediği şehirdir. Yaşamak için ezmenin ve öldürmenin hüküm sürdüğü is kokulu İstanbul. İstanbul; yorumsuzluğun doyumsuzluğun, sorumsuzluğun şehridir. Hep açıtır burada insanlar: Kiminin karnı kiminin gözü. Doymak için kimi çalışır kimi çalar bu şehirde.

İki perdeli şehirdir İstanbul. İki perdelik tiyatro eseridir de... Görünenlerin arkasında görünmeyen oyunların da olduğu, gülenlerin ardında ağlayanların da duyulduğu yüzlerdeki perdelerin arsızca indiği şehirdir. İstanbul, isli tan yerlerinin şehridir.

Bazen isler çekilir ufuktan hele de boğazdaysan. O eşsiz

manzarası mutluluk katar içine. Martılar gökyüzünü süsler her zaman. Esen rüzgar ruhunu gıdıklar, huzur hâkimdir rıhtımda...

Cennetin dünya arsasıdır. Her semt, her mahalle, her sokak ayrı ayrı yaşanmalı, ayrı ayrı yazılmalı aslında. İstiklâl caddesinde amaçsızca yürümeli mesela, Üsküdar'da boğaz seyrinde bir çay içilmeli, Beşiktaş'ta rakı-balık yapılmalı, Kadıköy sokaklarında sabah etmeli geceleri... Şehre karışmalı bazen sarhoş olup bazen de simit yemeli en ayık vakitlerde.

İmkânların sınırsızlaştığı şehir İstanbul'dur, Türkiye'nin kalbidir. Ekonominin, kültür ve sanatın, sporun, eğitimin ve akla gelen her şeyin başıdır İstanbul.

Türkiye'nin misafir odasıdır. Turist dediğin İstanbul'a uğramadan gitmez. İyiliği de kötülüğü de ikramı da İstanbul'da yaşar misafirlerimiz.

İstanbul; yaşanır, yaşatır, yaşamdır... Yaşama dair her şeydir. Yaşadığını hissettiren ve bazen ölüm kokusunu ciğerlerine doldurandır. Her tadı barındıran ama hiçbirini olmayan bir tattır İstanbul.

Bir ülkenin en büyük zenginliği yetişmiş insan gücüdür elbette. Türkiye'mizin bugün için en büyük problemi, yeteneklerini eğitememesi; onları yazar, çizer, ressam, senarist, yönetmen, oyuncu olarak medeniyet birikimine eklemlememesidir.

Edirne'deki binlerce lise öğrencisi arasından şiir, hikâye, deneme, portre ve tiyatro alanlarında titizlikle seçtiğimiz 88 genç yeteneğimizi, yaklaşık yedi ay süresince yazarlar ve tiyatro sanatçılarıyla buluşturduk.

Elinizdeki bu seçki, Edirne Yazı Okulu'na devam eden 60 öğrenci arasından eserleri üst düzeyde olanların yazılarından oluşmaktadır.

Okuduğunuzda sizler de göreceksiniz ki, bu seçki, yazarlığa doğru yol olan Edirne'nin genç yeteneklerinin yavaş yavaş tomurcuklandığı, yavaş yavaş meyveye durduğunun işareti ve ifadesidir.

Bu vesile ile kalb-i selim, akl-ı selim ve zevk-i selimin ışığında filizlenen yarınların genç yazarlarını selamlayarak sevgi ve saygılar sunuyorum.

Hasan Duruer
Edirne Valisi

ISBN:978-605-4925-25-4

9 786054 925254